

1987. augusztus 22. - **Szikora Róbert „zenetermének” egyik falán tucatnyi arany-, platina- és gyémántlemez, a másikon kazetták százával.**

A Gramophon sorozat felvételei; kabarék, beat- és rock-klasszikusok, s egy sor, „SAJÁT” felirattal.

– A legjobb zenéim ezeken vannak. Egyelőre nem adom ki. Talán majd egyszer – mondja a házigazda sokat sejtetően. A kazettás polcok alatt mindenféle gépzenei eszközök: magnó, szintetizátor, dob gép. Ez a műhelysarok.

Lekap a sorból egy Prince-kazettát és „rádobol”. Témánknál vagyunk.

– Kiket láttál Párizsban?

– A legfontosabb Prince volt. A többi szót sem érdemel. Én két éve rajongok érte, mert olyan erőt érzek benne, mint Jimi Hendrixben vagy a Beatlesben. Lélegzik a zenéje. A következő tíz évben meghatározhatja a világ popzenéjét. Egy csoda volt. Nem tudom elmondani, mert a felét nem értettem, pedig néhány éve én is színpadon vagyok. A közönség úgy reagált, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Nem kellett felpörgetni a hangulatot.

– Hogy sikerült a ti föllépésetek?

– A párizsi buli egy ezeröt-száz férőhelyes teremben volt, de csak kábé háromszázan voltak, pedig a legnépszerűbb francia együttesekkel szerepeltünk. Nagyon jól „vették” az R-GO-t, minden szám után egyre többen tapsoltak.

– Izzgatatok előtte?

– Megállapodtunk, hogy ugyanúgy játszunk, mint itthon. Párizsban viszont az volt az érzésed, hogy egy lépcső második fokán állsz, s a legtetején a Prince és a Duran Duran. A nullánál, sőt mínuszban érzed magad.

— Kisebbrendűségi érzés?

— Nem, nem az, de nincs ott a megszokott felszerelés, a háttér és nem a mi technikusunkkal dolgozunk. Így is örültünk, hogy játszhattunk, de ebben a kiszolgáltatottságban visszaesel amatőr színvonalra. Ebben talán az a „szép”, hogy mindezt le tudjuk nyelni.

— Ki és miért hívott meg benneteket?

— Lengyel György, aki az Atlantisz-időkből technikus volt, s most már megteheti, hogy meghív egy-két magyar zenekart. Meg akarja mutatni a franciáknak, hogy Magyarországon is vannak jó együttesek.

— Sikerült az érdeklődést felkelteni?

— Igen. A tíz nap alatt naponta négyszer voltunk a rádióban. A Szerelmes vagyok, mint egy nagyágyút szinte állandóan hallhattuk a rádióban. Úgy konferálták be, hogy Angliából a U 2-t hallgatjuk, Norvégiából az A-HA-t és Magyarországról az R-GO-t. És ment a zenénk.

Elolvadtam. Szinte hihetetlen. Föl is vettem egyik-másik műsort, nehogy valaki azt mondja...

— Messziről jött ember...

Párizs után, Marseille előtt (Képes Újság)

Írta: Adminisztrátor

2015. december 21. hétfő - Módosítás: 2015. december 21. hétfő

- Igen. És a rádióriportok mellett újságcikkek is megjelentek rólunk.
- Hol volt a másik két koncert?
- A tengerparti Hyeres-ben egy kétezer személyes sátorban játszottunk az Eddával és egy touloni zenekarral. Ezek már jobban sikerültek, bár csak „barátságból, szerelemből” csináltuk. És ez a magyar dráma. Itt az alkalom, minden föl van pörgetve: tessék itt maradni 3-4 hónapra, szerepelni a tévében és megcsinálni a lemezt. De hát nekünk itthon kell teljesíteni, és tartani a kapcsolatokat, nehogy elveszítsd a piacot és az egzisztenciádat.
- Külföldön mások is megcsinálják, hogy fél évekre stúdióba vonulnak, turnéra mennek.
- De nekünk itthon naponta találkozunk kell ezzel-azzal. Csak akkor létezel, ha tudják, hogy itthon vagy. Most lenne esélyünk, hogy Franciaországban befussunk, de ha egy kis cégnél megcsinálasz egy angol nyelvű lemezt, és nem lesz a reklámra elég pénz, akkor az is csak egy porfogó lesz a többi százezer lemez között a polcon. Hát ezért nem érdemes. Ha egy nagy cég azt mondaná, hogy negyvenezerért fölveszitek a lemezt, százezret költünk a reklámra, akkor azt mondom, hogy mindent bele.
- Lesz még alkalmatok bizonyításra?
- Meghívtak Marseille-be, hogy játsszunk Joe Cocker előtt. Ez nagy lehetőség, lesz ott vagy ötvenezer ember.
- Itthon mi a legközelebbi feladatotok?
- A balatoni koncertek után, augusztus 5-én és 6-án a Budai Parkszínpadon játszottunk, és ezzel be is fejeztük erre az évre a budapesti koncertezést. Szép és jó volt, de nem lehet belőle megélni. Például meg kell csinálnunk az angol nyelvű nagylemezt.
- És az új magyar nyelvű?
- Már készül. Az lesz a címe, hogy Szellem a palackban.
- Azt mondtad, ki sem lépsz a házból, annyit dolgozol. Mit csinálasz?
- Két filmhez írok zenét, az egyik a Szafari című ausztrál koprodukciós rajzfilm, a másik pedig a Zsarumelő című bűnügyi film. Kép és szöveg: Zétényi Zoltán